

► 26 Marzo, 2015

XAVIER GÓMEZ

Una treballadora del Liceu va depositar ahir un ram de roses blanques que la floristeria que proveeix habitualment al teatre va voler donar en memòria de les víctimes

“Deixa que el somni enclogui la meva saviesa!”

EL MIRADOR
 Maricel Chavarría

El Liceu portava ahir amb continguda dignitat el seu dol. La plantilla sencera va baixar al carrer al migdia per fer dos minuts de silenci en memòria dels dos cantants que van morir en el desgraciat accident dels Alps. Després van depositar un bonic ram de roses blanques a l'escenari i van provar de concentrar-se en el següent: el recital que al vespre oferiria Philippe Ja-

roussky, dedicat lògicament a Oleg Bryjak i Maria Radner, i a la resta de les víctimes. Els tel·lons del teatre no paraven de sonar: representants, directors d'òperes, mestres, artistes, mecenes, mitjans internacionals... El personal de comunicació se'n va anar a dormir a les tres de la matinada de dimecres atenent els mitjans dels Estats Units i es va llevar atenent els japonesos. Una manera terrible de confirmar el que sempre ha estat una evidència: que el Liceu és –amb el Barça– la institució més internacional d'aquest país.

Jaroussky venia a presentar el seu disc de melodies franceses, que van sonar desassossegadament melancòliques. Vestien, ell i el seu pianista, Jérôme Ducros, de rigorós negre, i durant la representació no se sentia ni una ànima a la sala, plena de gom a gom, fins que arribaven els aplaudiments. La gent tenia la manera de deambular felina del que no vol trencar la fràgil i momentània pau d'esperit. En la mirada d'alguns treballadors apareixia gravat el terror imaginat d'aquells vuit minuts en caiguda lliure... espe-

cialment entre el personal de producció i artística: un Wagner suposa tants dies i tanta unió amb els artistes... jugant fins i tot amb el fill petit de Maria Radner...

La directora artística, Christina Scheppelman, la recorda com una de les rares veus de contralt wagnerianes amb un bonic color vellutat. “Simpàtica, sempre positiva, estava molt contenta de ser aquí amb el nen i el seu marit. Era un moment en què tot floria”. De Bryjak destaca que ha estat un dels pilars del teatre de Düsseldorf,

on formava part de l'ensemble estable. “Estava dotat d'una gran seguretat i sempre brillava a un nivell excel·lent; s'integrava molt bé al repartiment de qualsevol producció”.

Jaroussky els va dedicar en un esforçat català la seva última i bellíssima cançó. Però potser són les últimes frases que va cantar Radner com a Erda a *Sigfrid* les que transcendeixen fatalment: “Que salvatge i recargolat que és el curs del món! (...) Deixa'm tornar a les profunditats! Deixa que el somni enclogui la meva saviesa!”.●